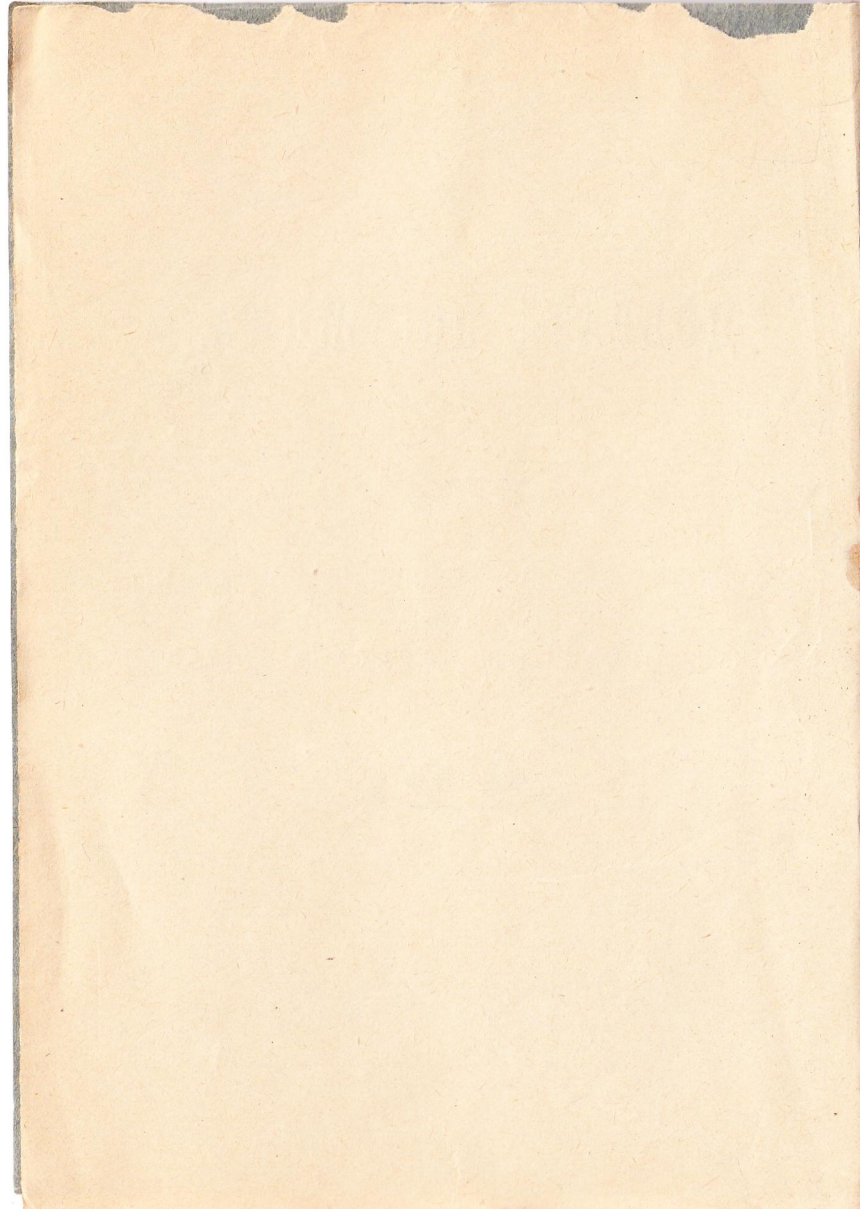

ДОБРАТА ПОСТЖПКА.

2-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 22.X.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Добрата постъпка.

Размишление.

Ще имате за слѣдния пѣтъ темата: „Отличителнитѣ черти на физическия и духовния човѣкъ“

Въ всички вѣкове, ученитѣ хора отъ разнитѣ окултни школи сж правили редъ погрѣшки. Една отъ погрѣшкитѣ се е състояла въ това, че тѣ сж събирали знания, складирвали сж туй знание тѣй, както нѣкой богаташъ събира пари, безъ да го приложатъ. Нѣкой богаташъ може да събере 10,000, 100,000, 200,000, милиони милиарди левове, безъ, обаче да го използва за нѣкакво разумно благо, питамя: какво печели този богаташъ, ако само богатѣе, ако само трупа това богатство по този начинъ? Какво благо е допринесълъ съ това богатство за себе си и за своитѣ близки? Да вземемъ богатството като една сила. Основенъ законъ въ природата е, че тя най-първо събира, акумулира силитѣ си и послѣ ги развива. Така трѣбва да постъпва и всѣки богатъ човѣкъ. Той трѣбва да разработва, да пусне въ действие своето богатство.

Ще ви дамъ друго сравнение. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ има сто хамбара пълни съ жито, но не може да тури въ стомаха си нито сто грама отъ това жито, да се нахрани съ него, или да го опита. Питамъ: какво се ползува този човѣкъ отъ стотѣ хамбара съ жито? Да кажемъ, че знанието, което имате се изчислява на сто хамбара, и всѣки хамбаръ съдържа по толкова и толкова прѣгради, т. е. по толкова крини пълни съ жито, и всѣка крина съдържа по еди-колко си зрънца. Слѣдъ като изчислите всичкото знание до зрънцата, какво ви ползува това нѣщо? Ние разискваме въпроса, въ какво седи знанието, въ какво седи добродѣтелята. Ние питаме: въ какво седи добродѣтелята? Въ какво седи знанието? Въ всичко жито въ хамбара ли, или въ стотѣ грама жито турени въ стомаха и разумно използвани? Добродѣтелята, както и знанието могатъ да бждатъ сили, турени въ хамбара и неизползувани, а могатъ да бждатъ и сили, турени въ стомаха и използвани.

Нѣкои казватъ: да бждемъ добри. Какво значи да бжде човѣкъ добъръ? Човѣкъ не се ражда добъръ, не се ражда и лошъ. Въ даденъ случай той има възможности да бжде дѣбъръ, има възможности да бжде и лошъ. Значи въ единия и въ другия слу-

чай, той може да употреби силата си или за добро, или за лошо. Красотата на живота седи въ това именно, че въ него има двѣ възможности: да се качвате и да слизате. Не е лошото въ слизането, не е доброто и въ качването. Ще ви докажа защо азъ излизамъ отъ гледището на този свѣтъ, отъ видимото, а не отъ невидимото. Ако азъ се качвамъ въ къщата на нѣкой богатъ човѣкъ, съ цѣль да обера касата му, какъ мислите, моето качване добродѣтель ли е? Нѣкой казватъ: да се качваме! Качването не е всѣкога добродѣтель. Слизамъ въ нѣкой кладенецъ да извадя нѣкой човѣкъ. Зло ли правя? Тѣй щото, и качването и слизането могатъ да бждатъ за добро, а могатъ да бждатъ и за зло. Казватъ за нѣкого: той слѣзълъ. Туй още нищо не доказва. Въпросътъ е, защо е слѣзълъ. Качилъ се нѣкой. Питамъ: защо се е качилъ? Нѣкой отъ васъ се държатъ за буквата, казватъ: Учителътъ казва да се качваме. За какво да се качвате?, да оберете касата ли? Ето защо, знанието не трѣбва да се натрупва, да става излишенъ баластъ въ мозъка. Знанието трѣбва да се обработи, да се асимилира, потрѣбното да се използва, а не потрѣбното да турите въ вашитѣ хамбари. Вие трѣбва да функционирате само съ онова знание, което може да се приложи въ живота.

И тъй, когато нѣкои отъ васъ се произнасятъ запримѣръ, че еди-кой си билъ добѣръ, а еди-кой си лошъ, азъ питамъ: какъ го измѣрихте, дѣ ви е аршинътъ, дѣ ви е мѣрката за добро и за зло? Никой нѣма право да мѣри другитѣ хора, докато не е прѣмѣрилъ себе си. Имамъ ли право да стана учителъ, докато не съмъ държалъ изпитъ? Докато не съмъ училъ, мога ли да уча другитѣ хора? Вие набързо-набързо се произнасяте, кой човѣкъ е лошъ, и кой — добѣръ. Само Богъ има право привилегия да се произнася за хората. Защо? Защото, само доброто е въ сила да се произнася, кое е доброто, и кое лошото. Добро и лошо, това сж извѣстни външни прояви на нѣщата, ти не знаешъ тѣхнитѣ крайни резултати. Ти не знаешъ, защо нѣкой човѣкъ се проявява като лошъ човѣкъ. Онзи лѣкарь, който туря болния на масата и го рѣже съ ножа си, добѣръ ли е? Болниятъ отслабва, кръвъ тече отъ организма му, болки и страдания изпитва, но лѣкарътъ не обръща внимание. Тази постѣпка на лѣкаря лоша ли е? Ще кажете: той закла човѣка, разпра му корема, извади червата му навънъ. Ние, обаче, не знаемъ още какви сж крайнитѣ резултати отъ тази постѣпка на лѣкаря. Всѣка наша постѣпка, всѣко наше дѣйствиe има крайни резултати въ заключението

на цѣлокупния човѣшки животъ. Въ частностъ една постѣпка може да е добра, може и да е лоша, но по отношение на цѣлокупния животъ има съвсѣмъ друга прѣцѣнка. Азъ мога да направя една търговска сдѣлка и да спечеля отъ нея 200,000 лева, слѣдъ което да направя добро съ тия пари, да ги раздамъ на този — на онзи. Това още не е добро. Тъй щото, крайното добро въ свѣта седи въ крайната сиромашия, а човѣкъ не може да стане добъръ, докато не осиромашѣ съвършенно, докато не опита крайната сиромашия. Слѣдъ това той може да бжде добъръ. Ние пакъ употребяваме думитѣ „може да бжде добъръ“ Азъ зная, какъ схващате вие идеята за доброто. Какъ се опрѣделя доброто въ педагогичията, или въ етиката? — Утилитарното схващане: доброто, това полезното или най-голѣмото благо за по-възможностъ нѣй-голѣма часть хора.) Туй е външната страна на доброто. Благото не трѣбва да включва въ себе си нищо материално. Напримѣръ, който раздава пари, да раздава на колкото се може повече хора, който освобождава хората, да освободи колкото се може повече хора; койго учи, който напѣтва хората къмъ добъръ животъ, да научи колкото се може повече хора. Тия постѣпки ние наричаме добри или добро. Въ окултната школа доброто, или любовната

постъпка ние опрѣдѣляме съ три качества. Всѣка добра постъпка, всѣко добро, за да е добро, трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода. Нѣма ли тия три качества, не е добро. Животътъ иде чрѣзъ любовта; свѣтлината иде чрезъ Мъдростта и свободата иде чрѣзъ Истината. Значи, онзи който иска да направи добро, трѣбва да е въ връзка, въ съчетание съ тритѣ велики Божествени свѣта. Както виждате, не е лесна работа да направишъ добро. Ние можемъ да правимъ добрини, колкото искаме, но за да бѣде една наша постъпка истински добра, трѣбва да бѣде жива, да ходи слѣдъ насъ Ти можешъ да направишъ на земята хиляди добрини, но ако тѣ не сѣ живи, ще си останатъ тукъ. Доброто трѣбва да те придружава. Ако доброто не може да дойде съ тебе, не е добро. Моето добро трѣбва да върви съ менъ. Ако не може да дойде съ мене, не е добро. За да дойде съ мене, то трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода, както за мене, тъй и за този, на когото правя доброто. Защо така? Защото, азъ като внасямъ животъ, свѣтлина и свободата въ другитѣ, внасямъ това и въ себе си. Понеже Божествения законъ е колективенъ, той засѣга изведнѣжъ всички. Като направишъ едно добро на единъ човѣкъ, туй добро се отнася и за цѣлия свѣтъ. Дали останалитѣ хора

ще разбератъ това нѣщо, или не, за Божествения свѣтъ е безразлично. Фактъ е, обаче, че отъ това добро се ползватъ всички. Затуй азъ казвамъ: да направишъ добро, това е единъ свещенъ актъ, защото по този начинъ ти прѣдизвиквашъ Бога да се прояви чрѣзъ насъ въ Неговата доброта, въ Неговата Любовь, въ Неговата Мъдростъ и въ Неговата Истина. Нѣма по великъ актъ отъ този, да направишъ едно добро! То значи, да заставишъ Бога да дѣйствува чрѣзъ тебъ. Щомъ Богъ подѣйствува, Той не прави доброто по лицепріятие, но Той прави добро за всички. И когато се направи това добро, всички възвишени сѣщества взиматъ участие. И тъй, всѣка постѣпка, въ която небето не взима участие, е човѣшка, а всѣка постѣпка, въ която небето взима участие, е Божествена.

Другъ единъ отъ неджитѣ на ученицитѣ е отлагането. Запримѣръ, дойде нѣкой случай да направишъ добро, обаче казвашъ си: сега имамъ по-важна работа, като я свърша, тогава ще направя доброто. Нѣма по-велико дѣло въ свѣта отъ това, да направишъ доброто въ дадения случай. И тъй, доброто нѣма да ти отнеме много врѣме, но въ дадения случай това добро изисква щото умътъ ти, сърдцето ти, волята ти, душата ти, духътъ ти да бж-

дaтъ напълно ангажирани за момента, въ който трѣбва да извършишъ тази постѣпка. Ще ви представя едно малко изяснение върху въпроса. Представете си че вие идвате за последенъ пътъ на земята и въ това последно прераждане трѣбва да направите едно добро, съ което да заминете за другия свѣтъ. Представете си, че вие прѣдъ менъ трѣбва да направите това най-малко добро и да кажете най-малката истина. Вие, обаче, не кажете истината, а кажете нѣкоя лъжа и не направите това най-малко добро. Знаете ли какви ще бждатъ послѣдствията, като дойдете следния пътъ на земята? — Вие ще дойдете като идиотъ въ този животъ и ще спънете вашето развитие. Тѣй щото, животътъ ни на земята не е играчка. Всѣка минута която изживѣваме въ сегашния си животъ е важна, защото тя опрѣдѣля положението ни за въ бждаще за хиляди години. Вие не можете да си играете съ живота. Вие не можете да кажете: азъ сега си имамъ работа ще върша това — онова, че послѣ ще му мисля за добри дѣла. Не, най-първо ти ще уредишъ отношенията си къмъ Бога, къмъ по-висшите същества, че послѣ ще уреждашъ земнитѣ си работи. Вие ще ми кажете: това не е философия, да не си уреждамъ на първо мѣсто земнитѣ работи. Какъ тѣй гладенъ нѣма да умра! Добрѣ, вие които сте много

умни, които знаете да философствувате, рѣшили сте да си направите въ София хубава, солидна къща. Дали сте вече на архитектъ да ви направи плана, започвате вече строежа, купили сте всичкия материалъ, но чувате по едно време, че неприятелътъ ви нахлува въ града съ своята артилерия. Какво ще правите? — Взимате си най-важнитѣ работи и то ако успѣете, и веднага избѣгвате нѣкъдѣ на безопасно мѣсто. Питамъ: защо не останете да си градите къщата. Нали имате друга философия? Нали казвате, трѣбва най-първо да уредите земнитѣ си работи? Защо бѣгате? Значи, при вида на видимия неприятелъ, напушате работата си на земята, а когато невидимиятъ свѣтъ ви каже да напуснете работата си, казвате: ние сме сериозни хора! Кажете ми дѣ е сериозността ви? Това не е правилно разсуждение. Мислите ли, че Господъ не може да ви накара да прекратите вашата работа тукъ на земята? — Може. Както градите къщата си, едно землетресение въ петъ минути отгоре, ще сине до основи всичко онова, което сте съградили. Невидимиятъ свѣтъ може да направи всичко това, знаете ли вие? Всички градежи, всички постройки, всичко, което виждате наоколо си, той ще ги смъкне до основи, защо? — Ще накара хората да мислятъ правилно. Сега хората

мислятъ само за кжшитѣ си. Защо ви пратиха на земята? Разбирамъ да отидете вечерно време за 1 — 2 часа на театъръ, но целиятъ день да прекарваме въ театъра не разбирамъ.

Сега, азъ не искамъ да идете въ другата крайностъ, казвамъ ви, да знаете, че и да градите кжци, и да ядете, и да пѣте, и да учите, всички тия неща сж средства, упражнения, не сж вашата главна задача въ живота. Градишъ кжща, нека ти бжде едно упражнение въ живота, но извънъ тази кжща мисли, че за тебе, като душа има нещо по важно. Нѣкои хора морализиратъ другитѣ, казватъ имъ, че трѣбва да живѣемъ по Бога. но щомъ имъ дойде единъ малъкъ изпитъ, не могатъ да го издържатъ. Можете ли да ми кажете, кой е най-малкиятъ изпитъ въ свѣта? Много е трудно да се отговори на този въпросъ. Най-малкиятъ изпитъ е най-страшниятъ, най-мжчниятъ а най-голѣмиятъ изпитъ е най-лесниятъ.

Да се върна къмъ главната си мисль. Азъ искамъ всички вие да се стреснете, т е. да мислите здраво, да се зароди у васъ едно дълбоко желание да използвате ония възможности, които сега имате у васъ и да се създаде помежду ви една благоприятна атмосфера. Каква атмосфера? — Любовна, хармонична атмосфера. Всички вие искате да пѣте хармонично,

но като сте ходили на Витоша, пили сте студена вода, та кашляте, гърлата ви сж прѣсипнали, хрип-кави. Сега най-първо, въ ума и сърцето на човѣка трѣбва да има топлина и свѣтлина. Азъ съмъ забѣлѣзвалъ въ свѣта и тукъ между ученицитѣ слѣднитѣ примери. Нѣкой човѣкъ е замисленъ, недоволенъ, кисель, като че всички наоколо му сж криви. Обаче, той се нахвърля върху нѣкого, надѣла го добръ, и този човѣкъ падне духомъ, а той е весель и засмѣнь. Питамъ: защо е сега засмѣнь? Защото, товариътъ, който ималъ, далъ да му го носи другъ нѣкой, а нему олекнало. Другиятъ сега е кисель. Като се умори и той, дава товара на друго лице. Най-сетнѣ, ако ти дадатъ да носишъ една раница, трѣбва ли да плачешъ за това? Съ плачь работа не става; мъжнотиитѣ не се прѣмахватъ съ плачь. Нѣкой казва, че се забатачилъ, понеже е тръгналъ на пѣтъ. Съ тази си философия вие мязате на единъ нашъ приятель отъ Варна, който прѣди 20 дня отишълъ на Мусала, обаче му се поискало да остане малко самъ, Остава самъ, качва се горѣ на Мусала и отъ тамъ слиза на Марицинитѣ езера. Потегля отъ тамъ, срѣща единъ дърварь и за по-сигурно го пита: дѣ е пѣтътъ за Ситняково? Казва му: ще държишъ все лѣвата страна. Обаче той разбралъ, че на дѣсно трѣбва да

върви, затова хваща дѣсната страна и тукъ да стигне Ситняково, тамъ да стигне Ситняково, отишълъ чакъ въ Македония. Слѣдъ като вървѣлъ 24 часа, посрѣдъ нощъ вижда нѣкѣдѣ далечъ свѣтлина. Казалъ си: „Ситняково“ ще е това, обаче то излѣзло Якуруда. Четири деня обикалялъ, дотежало му вече замаяла му се главата и започналъ да вика, да се моли: молилъ се, викалъ своитѣ, викалъ Господа на помощъ, докато най-послѣ, слѣдъ четири-дневно странствуване изъ Македония, се върналъ назадъ въ София, и си казалъ: „Научихъ едно нѣщо, че човѣкъ самъ не трѣбва да ходи, другарь да си има“. Отъ тукъ азъ изваждамъ слѣдното правило: не хедете сами въ този свѣтъ: трѣбва да ви придружава или нѣкой ангелъ, или нѣкой светия или Господъ, сами нищо не може да изкарате. Разправя по-нататкъ този приятель: чудното бѣше това, че слѣдъ като обикалялъ цѣли 24 часа, на другата сутринъ се намѣрихъ пакъ на сѣщото мѣсто. Започнахъ да си мисля, привидение ли съмъ азъ, или действительно съмъ на земята. И тѣй, сами въ този свѣтъ не трѣбва да ходимъ. Като ходишъ самъ, най-страшното е това, че намѣсто въ Ситняково, ще идешъ въ Якуруда.

Въ Писанието се казва: „Въ доброто не трѣбва да има отлагане“. Да не мислите, че може да

направите добро само когато имате най-доброто разположение. Не чакайте да имате най-доброто разположение, за да направите нѣкое добро. Можете да направите нѣкое добро въ живота си въ врѣмето когато имате най-лошо разположение. Неразположенията въ насъ сж външни физически. Всички физически неразположения сж на физическия свѣтъ, тѣ не принадлежатъ на духовния свѣтъ. Ти си неразположенъ това неразположение се отнася до плътта. Обиди те нѣкой и ти се докачишъ, това е физическо проявление. Ти ударишъ съ камъкъ едно куче, но слѣдъ 2—3 дни като минешъ покрай него, то започва да те лае, казва ти: „Ти ме удари прѣди нѣколко деня, не искамъ да минавашъ отъ тукъ. И това куче се докача, както и ти. Тогава каква разлика има между туй куче и тебе? Обидата съществува въ всички животни, но не е то нѣщо духовно. Слѣдователно, да помнимъ лошитѣ нѣща, това е животинско качество, а да помнимъ добритѣ нѣща и да забравяме лошитѣ, това е ангелско качество.

Сега вие ще ми кажете: какъ да забравимъ? Азъ ще ви кажа какъ да забравите. Напримѣръ вие напишете горѣ на дѣската думата „мразя“. Качили сте умразата тѣй високо и казвате: слушай, слѣзъ отъ тамъ! Вие ѝ заповѣдвате, но тя слиза ли? — Не

слиза. Умразата не слиза съ заповѣдь. Какво трѣбва да направите? — Да изтриете съ ржката си написаната отъ васъ дума „мразя“. Воля трѣбва, ржка трѣбва — нищо повече. Вие написвате съ своята ржка думата „мразя“, а послѣ съ думи казвате: искамъ да се махне тази дума отъ тамъ. Значи, вие ѝ заповѣдвате. Не, тази дума е написана отъ вашата ржка, и трѣбва да се изтрие пакъ, отъ вашата ржка, а не да ѝ се казва съ думи: слѣзъ долу! Съ думи тя не може да се махне, но съ ржка — може.

Ще ви дамъ другъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие мразите нѣкого, не искате да го видите, но започнете да градите една голѣма кжща, отъ 7 8 етажа, обаче забатачите съ 5 — 6 милиона лева и всичката ви честь виси на косъмъ, пропадате. Отивате въ една банка, въ друга, отъ тукъ поискате, отъ тамъ поискате, никой не ви дава. Най-послѣ дойде при васъ този човѣкъ, когото мразите и ви казва: „Стоянчо, какъ върви тази кжща? Забатачихъ. „Азъ ти отпущамъ 10 милиона лева кредитъ, послужи си съ тѣхъ“. Питамъ: този човѣкъ можа ли съ 10-тъ милиона лева да заличи своята умраза? — Можа. Тогава вие се разполагате къмъ този човѣкъ и му казвате: „Заповѣдайте въ дома ми. Поканвате го на гости, слагате му богата трапеза. Защо? Понеже то-

зи човѣкъ заличи умразата на дѣло. Слѣдователно, съ всѣка добра постѣпка въ свѣта, ние заличаваме умразата. Не е достатѣчно само да кажете нѣкому „азъ те обичамъ, азъ съмъ готовъ за тебе и да умра“, но дѣла се изискватъ.

Друго нѣщо, което правитѣ е слѣдното: написате на дѣската думата „любовъ“. Казвате: гори ми сърцето за тебе. Утрѣ, обаче, като ви опитатъ любовта, сами виждате, че любовта ви не издържа. Едно отъ свойствата на любовта е, че тя всичко дава и всичко взима. Любовта никога не прави частична обмѣна. Единъ отъ великитѣ закони въ всѣки любовенъ актъ е този, че той обхваща всичко: всичко дава и всичко взима. За да се прояви Любовта въ тебе, трѣбва да ангажира и духътъ, и душата, и умътъ, и тѣлото, и сърцето ти. Не може ли да ги ангажира, не може да се прояви. Любовта е единъ Божественъ актъ, който трѣбва да ангажира цѣлия човѣкъ, Всичко друго извънъ Любовта е външно проявление. но не и актъ на Любовта. И тогава, щомъ Любовта ангажира твоя духъ, ти си крѣпкъ; щомъ ангажира твоята душа, ти си неженъ, щомъ ангажира твоя умъ, ще имашъ свѣтлина; щомъ ангажира твоето сърце, ще имашъ топлина; щомъ ангажира твоята воля, ще

бждешъ изпълнителенъ. Слѣдователно Любовта ангажира всички възможности, чрѣзъ които човѣкъ може да се прояви. Тогава вече нѣма нѣщо невъзможно въ свѣта. Къмъ кои хора проявява Богъ своята Любовъ? — Къмъ всички, но главно къмъ онѣзи, на които духътъ, душата, умътъ, сърцето и волята сж готови. Това състояние на пълна готовностъ въ човѣка да възприеме Любовта, наричатъ „новораждане“. Това „новораждане“ не е обикновеното раждане. Повородилиятъ се човѣкъ нѣма да напусне земята, но той ще има онова правилно разбиране на живота, съ което ще може да се приспособява къмъ всички условия. Ученицитѣ на окултизма трѣбва да иматъ едно нѣщо прѣдъ видъ: великитѣ души като рѣшатъ да посѣтятъ земята, не се грижатъ за това, каква форма ще взематъ. Запримѣръ, нѣкой великъ духъ нѣкога може да ви посѣти въ формата на кристалъ, на нѣкой скжпоцѣненъ камъкъ, или въ коя и да е друга форма. Вие може да носите на пръстена си съ години нѣкой възвишенъ духъ, безъ да подозирате това нѣщо. Той скрито поглежда прѣзъ скжпоцѣнния камъкъ на пръстена ви, ходи навсѣкждѣ съ васъ и като си свърши работата, напуска пръстена ви и си заминава. Слѣдъ това вие изгубвате пръстена. Този духъ може да ви посѣти въ формата на

едно цвѣте, или въ формата на птичка, нѣкое животно, или най-сетнѣ може да ви посѣти въ формата на човѣкъ, на ангелъ — изобщо, въ каквато форма и да ви посѣти, за него е безразлично. Тѣй щото, когато се явяватъ великитѣ духове, вие не знаете, въ каква форма ще се явятъ.

Отъ тукъ азъ правя аналогия, какви трѣбва да бждатъ вашитѣ постѣпки. Вие въ това отношение трѣбва да учите закона. Едни отъ вашитѣ постѣпки трѣбва да иматъ формата на нѣкой скжпоцѣненъ камѣкъ; други — въ формата на най-хубавото растение; трети — въ формата на птици или животни; четвърти — въ формата на човѣци; пети — въ формата на нѣкой ангелъ — изобщо въ различни форми. Тѣй че, споредъ случая ще избирате. Когато трѣбва да се проявите въ най-грубата материя, ще изберете формата на скжпоцѣнния камѣкъ; когато трѣбва да дѣйствувате въ по-рѣдка материя, ще употребите формата на растения, ако трѣбва да действувате въ още по-рѣдка материя ще употребите формата на животно, после ще употребите формата на човѣкъ и най-послѣ формата на нѣкой ангелъ. Това сѣ закони, които вие трѣбва да изучавате. Ако нѣкои нѣща ви сѣ неясни, вие очаквате знанието да ви дойде по наслѣдство. То нѣма да ви дойде по наслѣдство, но вие ще придобиете това знание отъ Бога или прѣмо, или косвено. Затуй именно прѣзъ всички вѣкове ученикътъ трѣбва да бжде

добъръ. Доброто е първата връзка въ живота. Безъ добро вие не може да добиете никакво знание. Познанието на доброто започва знанието. Познанието подразбира владане. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да познаешъ Бога“. Та казвамъ: ние трѣбва да правимъ добро, понеже безъ добро не може да се добие знанието. Само лобриятъ човѣкъ може да има знания. Нѣкой ще каже: ами какъ тъй, падналитѣ духове иматъ знания? Туй знание се дължи на тѣхната добрина, а тѣ хнитѣ лоши постѣпки създадоха ада. Ония духове, които останаха при Бога, създадоха рая. Слѣдователно, ние съ своитѣ добри постѣпки ще създадемъ връзкитѣ на знанието. Божественото знание пѣкъ ни е необходимо за Божествения, висшия животъ. Вие питате: защо трѣбва да направимъ тази връзка? — Трѣбва да направите тази връзка, за да придобиете Божественото знание, което ви е необходимо за живота. Значи, между добротата, знанието и живота има тѣсна връзка. Въ този животъ сж скрити всички възможности на вашето бждеще щастие. Вие искате да бъдете щастливи, слѣдователно, въ живота ще намѣрите тия условия. Туй трѣбва да поставите като принципъ въ живота си. Нѣкой казва: и безъ добро може. Да, но ще отидешъ въ ада. Вие възразявате:

ние сами ще се качимъ, сами ще отидемъ въ рая. Да, може да се качите въ кжщата на нѣкой банкеръ, но богати нѣма да станете. Тия положения въ васъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени.

Всички философи, които сж писали това знание, сж ученици на ония философи, които стоятъ задъ сцената. Ония, които сж на сцената, не сж истинскитѣ философи. Задъ тѣхъ седатъ истинскитѣ философи. Въ бждеще вие ще видите, каква грамадна разлика има между това, което тѣ знаятъ и това, което се показва на сцената.

Прѣдставете си сега една такава постѣпка: вървимъ по пѣтя, азъ ви говоря нѣкои работи но въ вашия умъ остава едно съмнѣние. Вие се съмнѣвате въ моята искреность. Допуснете, обаче, че вие пѣтувате сами прѣзъ единъ зименъ день и вѣнъ има снѣгъ до колѣнѣ, но сте измръзнали толкова много, че не можете да продължите пѣтя си. Азъ ви намирамъ на пѣтя, занасямъ ви въ кжщи, услужвамъ ви и слѣдъ една седмица ви изпращамъ дома ви. Въ първия случай вие се съмнѣвате въ моето разположение къмъ васъ, въ готовността ми да ви услужвамъ, но въ този случай ще се съмнѣвате ли? Слѣдователно, красотата въ живота седи въ нашитѣ добри дѣла и постѣпки. Ние още не сме изявили своето добро въ свѣта. Защо? — Изискватъ се

специални условия, за да се прояви доброто. Всъкога нѣма условия за доброто, затова трѣбва да чакате. Много хора трѣбва да чакатъ съ години, докато имъ се даде случай да направятъ едно добро дѣло. Какво добро подразбирамъ? — Да направите такова едно добро, че безъ да искате, да ангажирате човѣка, на когото го правите. Веднѣжъ направено добро, никога не се забравя. То е написано на Божествената книга, понеже е любовенъ актъ, и като такъвъ, той се помни въ Божествения свѣтъ за вѣчни врѣмена. Този духъ именно трѣбва да проникне въ всинца ви, да бждете герои, смѣли въ правене доброто.

Сега азъ ви описвамъ, какви трѣбва да бждатъ действията на Любовта, въ сравнение съ тия на съврѣмения свѣтъ. Съврѣмения философия, съврѣмения автори, които пишатъ въ своитѣ романи за любовта, всичко това е отживѣло врѣмето си. Този езикъ, на който тѣ пишатъ, дръжте като прѣдговоръ на Любовта, но тя по такъвъ начинъ не се проявява. Бждещитѣ герои нѣма да падатъ на земята, тѣхното сърце нѣма да гори, но ще бжде топло. Въ сърцата ви трѣбва да има топлина, а не горещина. Въ тѣхъ не трѣбва да става горение. Нѣкой казва: сърцето ми гори. Туй горене не е отъ Божественъ произходъ Божествената

Любовь съдържа въ себе си нѣжна, хубава топлинка, която носи животъ.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ какъ се измѣнятъ лицата ви за нищо и никакво. Нѣкой седналъ, случило му се нѣщо дребно, малко и той си закла- тилъ главата. Това е актиорство. Когато страдашъ трѣбва да има нѣкаква голѣма причина. това азъ разбирамъ страдание. Вижете, колко сж смѣшни съврѣ- меннитѣ християни! Тѣ си окачили на врата едно малко кръстче отъ петъ сантиметра и казватъ: „Съ този кръстъ всичко побѣждаваме“. — Нищо не по- бѣждавате. Ами Христосъ такъвъ кръстъ ли носѣше? Христосъ носѣше голѣмъ кръстъ и не може да го изнесе. Той го носи до срѣдъ пѣтя и отъ тамъ на сетнѣ не можа да го носи, падна на земята заедно съ кръста. Не е лесно да се носи този кръстъ! Като туришъ този кръстъ на гърба си, де- сетъ пѣти ще се изпотишъ, до като го изнесешъ. Ако съврѣменнитѣ християни носѣха Христовия кръстъ, азъ съмъ съгласенъ съ това, че тѣ наистина стра- датъ, но тѣхнитѣ кръстчета сж такива, че една муха не можешъ да разпънешъ. Смѣшни сж тѣ. Казватъ: „Турихъ кръста, но тежъкъ е този дървенъ кръстъ!“ Чакай да видимъ силата ти де, дали кръста е по- якъ, или ти. Азъ мисля, че дяволътъ лъже хората,

като имъ туря тия малки кръстчета, и ги кара да върватъ въ тяхъ. Не, голѣмъ е кръстътъ, който трѣбва да носите. Който ще носи кръстъ, голѣмъ кръстъ трѣбва да носи! Въ Индия, когато прѣкарватъ нѣкой човѣкъ прѣзъ посвѣщение, подлагатъ го на изпитания, едно отъ които е слѣдното. Тѣ иматъ голѣми, каменни кръстове, на които заковаватъ на грѣбъ този, когото ще посвѣщаватъ, и тъй прѣкарва цѣли три дни. Ако може да изтрае, ще се посвѣти, ако ли не, ще остане за другъ пѣтъ да го посвѣщаватъ. Та казвамъ: не се заблуждавайте съ вашитѣ малки мъчности! Казалъ ти нѣкой една обидна дума, то е равносилно на това, че ти далъ едно малко кръстче. Азъ като те видя съ това малко кръстче, засмивамъ се. Иванъ Драгановъ казалъ на Петко Стояновъ една обидна дума. Какво означава това? — Турилъ му едно малко кръстче, и той казва: знаешъ ли какво голѣмо страдание имамъ? Когато ще дойде нѣкое страдание, нека да е голѣмо страдание, голѣмъ кръстъ, да знаешъ поне, че кръстъ носишъ. И ние не трѣбва да се лъжемъ. Когато страдашъ, трѣбва да се раздрусашъ цѣлото ти тѣло, душа, умъ, сърце, цѣлото ти естество, и като се намѣришъ въ тази тъмна нощъ, геройски да издържишъ! Изгубилъ си кѣща, жена, дѣца и приятели, всичко и си остпналъ най-послѣ съз-

съмъ самъ кажи въ себе си: „Богъ не може да се измѣни! Великото въ свѣта не може да се измѣни, а малкото въ свѣта не може да се поврѣди. Азъ съмъ малкото и нѣма да се поврѣдя, понеже Богъ не се измѣня. Слѣдователно, ние сме двама въ свѣта, Богъ и азъ всичко можемъ да направимъ“. Човѣкъ не може да се поврѣди, защото е малъкъ, а малкото прониква всичко.

Вие казвате: обзелъ ме е единъ дяволъ, че ме мѣчи. Ами дявола кой го е обзелъ? Тебе дяволътъ те кара да съгрѣшавашъ, ами кой кара дявола? Всѣки е дяволъ самъ на себе си. Хората сж и дяволи, и ангели. Когато единъ човѣкъ иска да бѣде голѣмъ като Бога, той дяволъ става, а когато иска да стане силенъ, не побѣдимъ за злото, той става най-малъкъ, на мѣстото си е тогава. Ние трѣбва да станемъ много малки въ свѣта, да се смиримъ. Смирението е законъ на смаляване. Щомъ станемъ много малки, ние ще бѣдемъ непобѣдими. Щомъ си малъкъ, никой не може да те види, никой не може да те намѣри. Дѣ ще те намѣри? Ти си задъ сцената, всичко виждашъ, а тебе никой не вижда. Когато си невидимъ само, тогава можешъ да дѣйствувашъ какъто искашъ. Ние се стремимъ къмъ силата, нея трѣб-

ва да придобиемъ. Божествената сила седи въ мал-
китъ добродѣтели. Това е законъ.

Сега, ако вие не усвоите този законъ
каквито други планове и да имате,
всичко ще рухне, всичко ще се събори, как-
то е било до сега въ свѣта. Кой човѣшки, гранди-
озенъ планъ не е пропадналъ? Вие ще строите пи-
рамини една слѣдъ друга, както тази при Гизо,
която показваше културата на човѣчеството. Можа ли
тази пирамида да спаси Египетъ? — Не можа. Съ-
врѣменното човѣчество има велики изобрѣтения, но
тия нѣща можаха ли да го спасятъ? — Не. Спасе-
нието на човѣчеството седи въ друго нѣщо. Нѣкой
отъ васъ ще каже: азъ за такива страдания ли съмъ
роденъ? Не, азъ ви питамъ: кой отъ васъ е роденъ
за страдания като Христовитъ? За какви страдания
сте родени, азъ мога да ви докажа. Какъ? — ще
ви заржчаме голѣми кръстове като на Христа ще
ги туримъ на гърба ви и ще кажемъ: „хайде сега
къмъ Голгота, да видимъ можете ли да го носите“.
Ако го носите до половината път и не можете по-на-
таткъ да го носите, а се нуждаете отъ помощъ,
вие все пакъ сте герой.

Та всинца вие трѣбва да се родите отново. Докато
дойдете до новораждането, ще минете редъ изпата-
ния, страдания. Азъ съмъ ви говорилъ толкова пъти

за страданията, но вие не можете да ги издържате. Вие не можете сами да рѣшите една задача. Даде ви учителътъ една задача, и вие току отивате да питате този, онзи, какъ да я рѣшите. Най-послѣ се намѣри нѣкой да ви я рѣши и вие я прѣписвате на готово. Оставате ли други да ви рѣшаватъ задачитѣ, вие никога не може да се научите да рѣшавате задачитѣ си. Вие сами трѣбва да се опитвате, да видите, колко задачи може да рѣшите. Ако останатъ 1 — 2 задачи нерешени, тогава попитайте нѣкой вашъ другаръ или учителя си, какъ да ги рѣшите. Половината отъ задачитѣ си, обаче сами трѣбва да рѣшите.

Вие казвате: ние сме хора отъ новото учение. Добръ, какви сж отличителнитѣ бѣлѣзи на новото учение? Азъ ще се спра нѣкой пжтъ да говоря конкретно, по какво се отличава новото учение, тъй както всѣко учение, всѣки животъ се отличава съ известно нѣщо. Запримѣръ у васъ се е развила грамадна енергия, която не използвате, вслѣдствие на което се явява между васъ несъгласие и нѣкои казватъ: несъгласие има между насъ. Да, азъ виждамъ това нѣщо. То се дължи на известень психологически законъ. Вие, като не можете да пласирате разумно тази енергия въ васъ, започвате да се прѣдизвиквате едни други, по този начинъ вие търсите

изходенъ пжть на тази енергия. Всѣки има енергия, иска да се прояви. За всѣки отъ васъ има мѣсто, прѣзъ което може да излѣзе. И всѣки трѣбва да излѣзе отъ своя пжть. Слѣдователно, ученикътъ се учи въ училището, а възвишенитѣ духове се учатъ въ небето, и отъ тамъ слизатъ да работятъ на земята. Външниятъ свѣтъ е мѣстото, дѣто вие може да провѣрите вашето учение и да видите, доколко сте силни. Напримѣръ, вие срѣщате единъ човѣкъ, който не вѣрва въ Бога, а вие вѣрвате. Започвате да се разговаряте, Вие му казвате: хайде сега, можемъ ли да съберемъ вашето невѣрие и моята вѣра? Той има едно, вие имате сто. Събирате ги, ставатъ 101. Раздѣляте това число на 2 и получавате 50.5. Този човѣкъ ще види, че твоята вѣра прѣвъзхожда неговото невѣрие. Само по този начинъ може да се докаже на този приятелъ, дѣ е смисълътъ, въ вѣрата или въ невѣрието. Ето какъ бихъ му доказалъ азъ това нѣщо. Вървимъ двамата. Азъ нося двѣ торби въ едната нося праздно шише, а въ другата, пълно шише съ млѣко и малко захаръ въ него. Другиятъ не носи нищо съ себе си. Пжтуваме и двамата, разговаряме се и азъ му казвамъ: знаешъ ли, че азъ нося и твоето учение? — И моето учение! Да, ще ти докажа. Изваждамъ праздното шише и му казвамъ: то-

ва си ти. Отвори туй шише и вижъ, какво има въ него. Отваря той шишето, гледа, празно шише. Казва ми: азъ празно шише ли съмъ? Питамъ го; ако ти би ималъ сто хиляди лева, би ли ми далъ половината отъ тѣхъ? — Какъ ще ти дамъ, нали и за мене трѣбватъ? Добръ, ето моето учение, което почива на вѣрата. Изваждамъ пълното шише, изваждамъ двѣ чаши, една за него, една за мене, наливамъ въ тѣхъ млѣко, похапваме си и се разговаряме. Казвамъ му: за втори пѣтъ нека и твоето шише бжде пълно! Ние двамата съ тебе си мязаме. Разликата е само въ това, че споредъ твоето невѣрие шишето ти е празно а моето пълно, иначе и ти си човѣкъ като мене, страдашъ, чувствувашъ, че имашъ празнота, че нѣщо ти не достига. Нѣкой казва, че душата му е празна. Всѣки човѣкъ, който чувствува въ себе си празнота, той е празно шише. Нѣкой младъ момѣкъ, или нѣкоя млада мома искатъ да ги обича нѣкой. Виждалъ съмъ нѣкой старъ, 80-годишенъ дѣдо, търси нѣкой да го обича — празно му е сърцето. Празното шише трѣбва да се напълни съ млѣко! Лошото не е въ това, че искаме да ни обичатъ, но въпросътъ е, кой трѣбва да ни обича. Не е лошо, че азъ искамъ да се топля на огъня, обаче тази топлина трѣбва да е жива, да внася животъ въ

мене. Не е лошо, че азъ искамъ знание, но туй знание трѣбва да даде онази свѣтлина, която да разшири ума ми. Не е лошо че азъ търся любовъ, но тази любовъ трѣбва да внесе въ мене изобилень животъ, който да бжде полезенъ за всички.

Сега всички вие трѣбва да превъзмогнете себе си. Казвалъ съмъ ви много пѣти, че въ вашата душа сж вложени всички възможности и затова можете да постигнете всичко благородно и възвишено, което желаете. Нека започнатъ нѣкои отъ васъ да правятъ тия опити. Нѣкои отъ васъ правятъ такива опити, и нека продължаватъ. Нѣкои сте се спрѣли, колебаете се, да продължавате ли или не. Не се колебайте, работете безъ колебание! Вършете повече, говорете по-малко! По-малко трѣбва да се говори, повече да се работи. Напримѣръ, какво може да се говори съ единъ бедень човѣкъ? На такъвъ човѣкъ изпратете му брашно, масло, дрешки за децата и после ще го запитате: какъ излѣзоха дрешкитѣ. обущата, шапката, хубаво ли седятъ? Брашното хубаво ли бѣше? Ето напримѣръ единъ разговоръ. Този човѣкъ ще каже: много хубаво бѣше и брашното, и дрѣхитѣ, и обущата, всичко излѣзе много хубаво. Вие отивате при нѣкого и го запитвате: отъ какво се нуждаешъ? — Отъ брашно. На тази дума на тази любовъ сега

вие трѣбва да заповѣдате. Ще напишете на дѣската думата „брашно“ Ще го запиташъ пакъ: отъ какво се нуждаешъ? — Отъ обуца. Пакъ написвате на дѣската думата „обуца“. Казвате: азъ ще имамъ предъ видъ нуждитѣ ви, ще се погрижа за тѣхъ. Казвате, но не изпълнявате. Това е старото учение. Не, изпратете, всички тия неща на този беденъ човѣкъ и после го срещнете да се разговаряте. Така трѣбва да бжде споредъ новото учение. Ще извършишъ и после ще говоришъ. А сега споредъ старото учение, ще се събератъ въ камарата, че ще говорятъ, ще прекарватъ закони, ще назначаватъ старши стражари, инспектори, учители, свещеници, че ще проповѣдватъ да се отворятъ сърцата на богатитѣ, че туй, че онуй. Но всичко това трѣбва да стане безъ никакви проповеди, безъ никакви уговаряния. а само на дѣло. Азъ не ви казвамъ да изпратите обуца на едно мѣсто, дрехи на друго, брашно на трето, защото ако вършите това нещо по моя заповѣдъ, вие вършите престѣпление. Ако е така, азъ самъ ще ги изпратя. Азъ съмъ достатъчно богатъ, да мога да изпратя на всички нуждающи се по едни обуца. Въпросътъ не въ това, че азъ не мога да ги изпратя, но ако азъ ги изпратя, ще станатъ още по-богатъ. Азъ искамъ и вие да станете бо-

гати, за това казвамъ: вложете капиталътъ, който имате! вложете го въ Божествената банка! Вие имате достатъчно знание Вложете го! Не се интересувайте само за себе си! Като работите за вашето самоусвършенствуване, вие работите едновременно и за усвършенствуването на цѣлия свѣтъ. Когато азъ работя за себе си, нѣмамъ предъ видъ само своята работа. Защо? Защото онази малка искра, която прави усилие да се запали, да се възпламени още повече, тя предава своята енергия на окръжаващитѣ я и всички останали искри се възпламеняватъ и образуватъ обща топлина. Единъ день всички ние като придобиемъ Божественото въ насъ, тогава и цѣлиятъ свѣтъ ще стане Божественъ и всички ще се радваме въ пълнотата на Божествената Любовь. Вие живѣете, за да изнесете предъ свѣта тази Божественна свѣтлина и топлина. И тогава Богъ ще се прояви хармонично въ всички души. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божиата Любовь по особенъ начинъ. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божиата добродетель по особенъ начинъ. Това е красивото въ свѣта! Вие нѣма да направите доброто тъй, както азъ ще го направя, но по особенъ начинъ. Всѣка душа има свой особенъ начинъ, по който може да прояви доброто въ свѣта. Това именно ще ви

повдигне. За да направите едно добро, нѣма да ви отнеме много врѣме, затуй не отлагайте момента да направите доброто. Отъ тази вечеръ започнете да се приготвяте да направите утрѣ едно добро. Хайде да видимъ, колко души отъ васъ ще направятъ утрѣ по едно малко добро.

Една голѣма спѣнка за ученицитѣ е тѣхното малодушие. То произтича отъ едно физическо заблуждение. Човѣкъ, който е владалъ грамадно физическо благо, той често се самозаблуждава да мисли, че е силенъ: Запримѣръ, военниятъ до като носи шашка е силенъ, но безъ шашка е малодушенъ; банкерътъ до като кесията му е пълна, той е силенъ; писателятъ докато има перо е силенъ; сѣддията докато носи гер дана съ знака на правосѣдието на врата си е силенъ; пълководецътъ до като има войници задъ него е силенъ; но остане ли самъ, безъ никаква армия задъ себе си, е малодушенъ, нѣма сила. Значи, ние се самозаблуждаваме отъ нѣщо външно.

Нѣкой казва: азъ мога да направя това добро, но чакай да видя, има ли нѣкой, който ще подѣржа моето мнѣние. Не се заблуждавайте! Доброто, което ние ще направите, Богъ го подѣржа. Това е важно. Азъ не гледамъ, дали хората подѣржатъ това добро, но за мене е важно да направя туй, което Богъ

иска. За мене не сж хората мѣрило, но Богъ, важно е, дали Той би одобрилъ туй, което ще направя. Всѣко нѣщо, което иде отъ Бога, азъ ще го направя, не го ли направя, ще дойдатъ други, които ще го направятъ. То вече не се отнася до мене. Слѣдователно за да се прояви вашата сила, трѣбва да се освободите отъ физическитѣ заблуждения, отъ това да мислите, че сте силни. Силата ви трѣбва да лежи на такава основа, че нищо въ свѣта да не я разколебае, нищо да не я засегне, Каква е вашата сила, вие сами ще я видите. Като ви поставятъ на мѣчения, онази отъ вашитѣ идеи, която изтърпи докрай, тя е вашето богатство, на нея ще разчитате. Туй, което може да се мѣни, то е прѣходно; то е случайно въ вашия животъ. Туй което остава неизмѣнно въ вашия животъ, на него ще разчитате.

Въ заблужденията, които се срещатъ въ свърѣменнитѣ хора има и слѣдната мисль. Още отъ старо врѣме, дори и до сега, хората сж мислили, че само стариятъ човѣкъ може да живѣе добъръ, чистъ животъ, а не и младиятъ. Значи, младитѣ хора не сж за добрия животъ. Това е заблуждение! И младиятъ, и стариятъ човѣкъ могатъ да правятъ добро, могатъ да живѣятъ добъръ животъ. Младиятъ човѣкъ ще направи доброто като младъ, а стариятъ — като старъ. До-

брото се отнася еднакво и за младия, и за стария. Не мислете, че като направите едно добро, като дадете нѣкому нѣщо, туй добро ще ви лиши отъ едно благо. Не, доброто ще ви повдигне въ очитѣ на когото и да е. Нима една добра постѣпка, едно добро което сте извършили, нѣма да зарадва онзи, който ви обича? — Ще се радва, вие ще бъдете идеалъ за него. Момъкъ или мома, които вършатъ добро, се повдигатъ единъ предъ другъ. Всѣки, който прави добро, става идеалъ за другитѣ. Защо? Защото Божественото проблѣсва вече въ него. Вие седите въ бездействие нѣкога и си казвате, че не може да направите добро, че то не е за васъ. Мислите ли така, вие сте на низъкъ уровеньъ, вие сте на степенъта на животно. Това, показва, че вие не сте разбрали законитѣ на природата. Да направишъ добро, това подразбира знания. Дяволътъ лъже, като казва, че нѣма те знания. Дяволътъ излъга Ева, като ѝ каза, че нѣма знания, че не разбира законитѣ. Тя отпослѣ узна, че има Божествено начало въ себе си, че имаше знания, и нѣма какво да учи отъ плода. Какво научи като изяде този плодъ? Често, въ Индия, за да стане нѣкой човѣкъ ясновидецъ, употребяватъ нѣкакво упоително питие, като вино или друго нѣкое. Пийне 2 — 3 килограма вино и започва да вижда. Други пъкъ упот-

рѣбватъ нѣкои възбудителни средства като опиумъ и др., но всички тѣ сж изкуственни методи и врѣменни само. Когато човѣкъ има много да дава, става ясно-видецъ. Ще ви приведа единъ примеръ, за единъ американецъ какъ станалъ ясновидецъ. Той билъ голѣмъ богаташъ. Отива единъ день на ловъ за риби. Дохожда на едно мѣсто, дѣто имало контрабандисти, които пренасяли разни прѣдмети. Като видѣли този богаташъ, казали си: този човѣкъ трѣбва да е нѣкой човѣкъ на правителството, ние ще му дадемъ да разбере, какъ се лови риба. Хващатъ го, свързватъ го, турятъ го въ една пещера и започватъ да се съвещаватъ, да го убиятъ, или не. Обаче, като чулъ това, той отъ страхъ почувствувалъ че излѣзълъ отъ тѣлото си навънъ. Тѣ решили да свършатъ съ него. Приближава се единъ отъ тѣхъ къмъ него за да го убие, но вижда, че той умрѣлъ. Запитватъ се помежду си: като е умрѣлъ вече, да го оставимъ ли или да го хвърлимъ нѣкъдѣ. Духътъ му обаче, пазилъ тѣлото си. Единъ отъ контрабандиститѣ рѣшава да го хвърли и влиза въ пещерата, но като влиза въ пещерята, духътъ на умрѣлия му се явява, той се уплгшва и избѣгва навънъ. Казва на другаритѣ си: „Оставете се, този иовѣкъ оживѣ“. Американецътъ самъ разправя цѣлата си история, какъ се мъчилъ да внуши да не хвърлятъ тѣлото му, казвалъ имъ: „Идете въ хотела, дѣто живѣя, тамъ ще ви

платятъ за менъ“. Като имъ говорилъ дълго време, най-послѣ главатарътъ казва: „Може би този човѣкъ да е нѣкой богаташъ, хайде да занесемъ тѣлото му въ града и да кажемъ, че сме го намѣрили, та да ни дадатъ нѣщо“. Занасятъ го въ града. Скоро извикватъ единъ докторъ. Пристига докторътъ, иска да му въпръсне нѣкакво вещество за да не се разложи тѣлото му. Друга бѣля! Ако направи докторътъ това нѣщо, не ще може да се върне въ тѣлото си. Духътъ му отива при единъ свой приятель и му казва: „Ще кажешъ на доктора, че нищо не плащамъ за балсамиране на тѣлото си.“ Приятельтъ го разбралъ и казалъ на лѣкаря: „Нищо не плащамъ за балсамиране, оставете тѣлото свободно! Отива приятельтъ му да вземе тѣлото му отъ контрабандиститѣ, около 12 души, които продаватъ тѣлото му и го внасятъ въ стаята на хотела, дето живѣялъ. Какво било очудването на всички, когато едва що го внесли въ стаята, той станалъ, съживилъ се. Всички до единъ избѣгали навънъ. Той станалъ и разправилъ своята одисея. Казалъ: „Тежко е човѣкъ да живѣе въ другия свѣтъ!“ Човѣкъ трѣбва да разбира Божественитѣ закони! Ако човѣкъ не върви по Божествения пѣтъ, той е свързанъ съ редъ опасности: разбойници ще го хванатъ, послѣ лѣкаря ще го балсамира, тѣлото му ще про-

даватъ и т. н. Като минете презъ всички тия перипетии тъй ще се обезвѣрите, че при Бога не ще може да идете. Тъй ще ви балсамиратъ, че въ собственото си тѣло не ще може да влѣзете. Ще кажете: „Не плащамъ нищо за балсамиране“,

И тъй, нѣма да отлагате! При малкитѣ мъжнотии нѣма да отстъпвате, ще бждите смѣли и рѣшителни да направите най-малкото добро и това добро да носите за васъ и за вашитѣ ближни животъ, свѣтина и свобода. Слѣдователно въ всичкитѣ си постѣпки, трѣбва да почувствувате въ себе си свобода. Тази реформа е потрѣбна за васъ. Нѣкои казватъ: отъ толкова години насамъ слѣдвамъ този пѣтъ и нищо не придобихъ.“ И още толкозъ години да ходите, нищо нѣма да придобиете, ако не направите най-малкото добро. Вие се помъжете да го направите, и ако не можете, елате при мене, азъ ще ви кажа, какъ да направите това най-малко добро. Азъ 'ще ви кажа единъ начинъ. Но менъ ще ми бѣде по-приятно, ако вие сами разрѣшите тази малка задача, понеже тя ще ви повдигне прѣдъ самитѣ васъ.

Когато умрѣ единъ човѣкъ, какво става съ него? — Всички негови длѣжници започватъ да дѣлятъ тѣлото му. Тъй, че когато хората започнатъ да се дѣлятъ, азъ мисля, че сж умрѣли. Хората се дѣ-

лять на категории. Когато тълата се делят едно от друго, те правят малки отклонения от своя път. Горът на Божественото дървче ви трябва да бъдете едно самостоятелно клонче, да проявите вашата самостоятелност, но ще черпите вашата енергия от енергията на това Божествено дърво. Същевременно ще бъдете малко, индивидуално клонче, на което може да се роди някой плод. Този плод ще бъде резултатът на усилието, което сте направили. Ето защо всички трябва да бъдете малки клончета, голъми клончета на това Божествено дърво, за да се роди нещо от васъ, Това е приятното въ живота. Тази лоша миризма, която имате, трябва да изчезне, защото лошата миризма е признак на смърт. Азъ бихъ желалъ да имате благоуханието на цвѣтята, аромата на плодоветъ и езика на Любовта. Езикътъ на всинца ви не трябва да бъде езикъ на разрушение, но езикъ на Любовта. Азъ ще съжелявамъ, ако отсега нататкъ чую някой, на когото езикътъ разрушава. Отъ тази вечеръ думитъ ви да бъдатъ думи съграждащи, думи на Любовъ, на Мъдростъ, на Истина, на Правда, на Добродѣтель, на Милосърдие, на въздържание, на кротостъ и тѣмъ подобни. Думитъ на всинца ви да внасятъ животъ. Така трябва да бъде и между млади, и между стари. Всичко друго което на-

правите вънъ отъ туй, е отъ лукаваго. Тогава не може да имате Божественото благоволение ученици не може да бждете и никакво знание не може да имате. Всички може да направите доброто, защото въ сърцето на всѣки едного отъ васъ има добро. Не ставайте орждия на низшитѣ духове, да имъ служатъ, да имъ ставате суфльори, и каквито драми сж написали, да ги представлявате. Ако искаме да представимъ една драма, ще поискаме отгорѣ, да ни дадатъ такава. И тѣ сж писали драми. Ако ще представимъ една драма, ще прѣдставимъ Божествена драма; ако е за поезия, ще вземемъ сюжетъ отгорѣ, а свѣтътъ нека се занимава съ поезия отдолу.

Послѣ, им нѣкои отъ васъ, които не знаятъ да се молятъ. И между младитѣ, и между старитѣ има такива. Да не могатъ да се молятъ? Ами че молитвата е първиятъ актъ, който всѣки трѣбва да знае. Молитвата е духовното дишане, на душата. Ако вие не знаете да дишате, какво ще излѣзе отъ васъ? Говоренето на физическото поле, това сж хрипове на гърлото. Когато хората иматъ достатъчно въздухъ, дишатъ правилно, равномерно. Има нѣкои хора, които като дишатъ, гласътъ имъ се чува. Тѣ иматъ астма. Искамъ въ школата всинца да се молите, но безъ хрипове, а съ онова свободно плавно дишане, тъй

да дишатъ, че като си туря ухото, да не се чува нищо. Въздуха да влиза и да излиза гладко, тихо, като, че този човѣкъ е умрѣлъ. Това е правилно дишане! Когато човѣкъ се моли на Бога, благоухание да излиза отъ него, лицето му да сияе. Въ такъвъ човѣкъ има знание, сила, мъдростъ, той се занимава съ най-великото въ свѣта. Като се молите нѣма да казвате, че сте, грѣшникъ, това сж елементарни работи, има други по-велики работи, за които трѣбва да се молите. Азъ бихъ се молилъ тъй: „Господи, моля Ти се, изпрати ми единъ ангелъ да ме научи, какъ да направя най-малкото добро. Да ме научи, какъ да проявя най-малкия актъ на Любовта, да ме научи най-малкото знание, да ме научи, какъ да дамъ на хората най-малката свобода, да проявя най-малкото милосърдие.“ Отъ тамъ ще започна азъ, а вие отивате при Господа и казвате: „Господи, не знаешъ ли, че азъ съмъ най-голѣмата грѣшница?“ Господъ казва: „Тукъ не става въпросъ за грѣхове“. За ученицитѣ това не е въпросъ. Азъ мисля, че вие не сте грѣшници, но отсега нататкъ може да правите грѣхове. Ние ви приемаме въ училището като праведни хора и ви казваме: Ще се учите, ще посѣщавате редовно нѣма да лъжете. Не изпълнявате ли това, отсега нататкъ може да съгрѣшите. Може да

сте направили най-големите грѣшки, но ние ви приехме въ училището като праведни. Дипломите ви взехме, записахме ви въ училището, но отсега нататъкъ ако лавирате, може да минете за грѣшници. Нѣма да минете лесно. Вие искате да минете по лесния пътъ, но не може. Никакъвъ подкупъ, никаква праздна дума не се позволява. Отъ васъ се изисква учение, доброта, любовъ, и то каква любовъ? — Любовъ, която включва въ себе си всичко.

Сега вие ще кажете: „Учителътъ е говорилъ много пъти тъй. Не, за пръвъ пътъ ви говоря тази вечеръ така. Нали съмъ ви казвалъ, че водата, която тече отъ една и съща чешма, всѣкога е различна. Много пъти сте ме слушали, но тази вода е друга. Слѣдната недѣля ще ви говоря друго нѣщо, друга вода ще бжде. Нѣма да ви говоря два пъти едно и също нѣщо. Силата, която дѣйствува чрѣзъ словото е друга, Богъ се проявява всѣки моментъ различно. Отъ невидимия свѣтъ ви желаятъ доброто, затова вие не трѣбва да отлагате учението нѣкое друго прѣбраждане. Може да се прѣродите и другъ пътъ, но ще останете въ 13-та сфера, а въ 13-та сфера ще имате копита, па ще имате и крила, ще имате муцуна, ще имате опашка, ще имате люспи, като риби и т. н. Питамъ: такова прѣбраждане струва ли?

Бихъ желалъ въ бждащия си животъ да сте растения отъ висша еволюция, да сте живи растения въ ангелския свѣтъ. Ще си зададете слѣдната задача: да минете отъ това си състояние въ друго, по-висше. Този е единъ важенъ моментъ за васъ, и всѣки може да го използва, всѣки има възможности въ себе си. Нѣкой вече сте минали въ по-горно състояние и сега ще продължавате, нѣма да се връщате назадъ. Слѣдъ васъ идватъ други, които не сж взели тази стѣпка. На тѣзи, които се колебаятъ, азъ казвамъ: влѣзте вжтрѣ, нищо повече.

Сега теософитѣ казватъ: като се влѣзе прѣзъ тази врата, иде кармата, а тя била тежка. Щомъ сте пуснати веднѣжъ въ рая, влѣзте, не се плашете! Ако ангелитѣ, които пазятъ тази Божествена врата, съизволяватъ да те пуснатъ, влѣзъ, не се плаши! Важного е да те пуснатъ. Ако влѣзете, казвамъ: не заспивайте, защото ще дойде младоженецътъ, ще намѣри, че масло нѣмате, да запалите свѣтилницитѣ и ще се затвори вратата. Вие ще хлопате, но нѣма да ви пуснатъ. Бждете будни, защото посрѣдъ нощъ ще дойде младоженикътъ. Разбирате ли какво значи посрѣдъ нощъ? Онзи, който е буденъ, ще влѣзе, онзи, който не е, ще остане отвънъ. Азъ не желая да бждете отъ онѣзи, които ще останатъ навънъ.

Будни ще бъдете! Толкова време сте били будни, но ако заспите единъ часъ, ще останете назадъ, а това не струва. Тъй разгледанъ живота, има вече другъ смисълъ. Вие, обаче, нѣма да останете вънъ. Вие ще усѣтите въ себе си онази Божествена сила, онази младостъ, онази Божествена Любовь, Божествена Мъдростъ, Божествена Истина, Божествено благо и ще разберете въ какво седи дълбочината и широчината на този Божественъ животъ. Тогава вие ще минете отъ състояние на смъртъ, на ограниченостъ въ състояние на безсмъртие, на Божествена свобода.

И тъй, ще започнете съ този малъкъ актъ, да направите най-малкото добро. Тази година ще започнете съ една връзка, защото всѣко добро, което сте направили, е връзка, която постепенно се усилюва. Постоянно трѣбва да правите такива връзки, а не само веднѣжъ. Когато се даватъ условия, постоянно трѣбва да се използватъ и никога да не се изгубватъ.

Мото прѣзъ седмицата: Топлина на душата, свѣтлина на ума, нѣжностъ на душата и сила на духа. Това е, което желаемъ, Господъ да ни даде.

Размишление.

